

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Openbare dankbaarheid

PRESIDENT HOOVER HEEFT MEDEGEDEELD, dat de 26e November a.s. zal worden beschouwd als een dag van nationalen dank voor den zegen, die de natie geniet.

„Ons land,” zoo schrijft hij o.a. in zijn proclamatie tot de Amerikanen, „heeft alle reden tot dankbaarheid jegens den Almachtige. De tijdelijke tegenspoed moet het geestelijke leven van het volk verdiepen, zijn offervaardigheid jegens anderen verlevendigen, en zijn moed versterken.”

Zulke taal van hooger hand verblijdt ons, en geeft ons weer wat meer vertrouwen voor de arme wereld. Er is overal zóoveel God-vergetenheid, dat het ons wel eens bang te moede wordt. Maar als van overheidswege dan op zulk een wijze openlijk wordt vermaand tot verootmoediging en erkentelijkheid jegens God, krijgt men weer wat hoop.

Amerika heeft reeds lang zijn jaarlijkschen dankdag; Duitschland zijn „Busz- und Bet-tag.” Ons land heeft ook wel in ernstige tijden zijn bededagen gehad, behalve dan de bede- en dankdagen, die men heeft in zaai- en oogsttijd — de eerste Woensdag in November van dit jaar werd weer tot dankdag afgezonderd op het platte land en velen zijn ook met ons opgegaan, niettegenstaande crisis en malaise, om God te danken voor de vele voorrechten, die we in ons land nog genieten: er was geen misgewas, de akker bracht overvloedig vrucht voort, we leven nog in rust en vrede...

Toch verdient het wel ernstige overweging, in ons land geregeld elk jaar een nationalen dankdag in te voeren. Willen onze mannen, die onze Koningin bijstaan in de regeering, aan deze gedachte niet eens hun aandacht wijden? De Chr. Ger. Kerk heeft onlangs besloten, niet alleen al haar leden op te wekken tot het houden in dezen nooddijd van een „boete- en bededag,” maar ook de Hooge Overheid dringend te verzoeken, zulk een dag voor geheel ons volk uit te schrijven. Ik geloof, dat hier een goed besluit is genomen, liggend ook in historische lijn. Heel ons volk moet door de Overheid worden opgeroepen tot verootmoediging en gebed. Maar ik geloof óók, dat men niet moet vergeten op te wekken tot dankzegging. Laat het daarom een bede- en dankdag zijn. En dan niet alleen in een nooddijd, maar elk jaar. Men moet er als volk aan wennen, door de Overheid elk jaar te worden opgeroepen om den Grooten Gever te erkennen: voor Hem de nationale schuld te belijden, de nationale nooden bekend te maken, den nationalen dank te brengen. Wat een zegen rustte er niet op het volk van Ninevé, toen zij naar God luisterden, een vasten uitroepen en zich, rijk en arm, voor God stelden met berouw. En de profeten hebben het tot Israël meermalen gezegd: „O land, land, hoor des Heeren woord!”

Denk eens aan Rusland, Duitschland... o, konden we u alle brieven eens voorleggen uit die landen, sprekend van onzeggbare ellende! Denk eens aan Engeland, Frankrijk en België, waar de Christushaat in de arbeiderspartijen in onze dagen sterk wordt aangewakkerd. Vóór ons ligt een brief van een jongen arbeider, die tot zijn mede-arbeiders sprak over het noodzakelijke van een godsdienstigen grondslag voor elke bewaring. Hij schrijft: „Het was voor mij een verschrikkelijke ure, die toen volgde. Er heerschte een ongehooflijke bitterheid tegen iedere soort en vorm van godsdienst. In de discussie hielp mij niemand. En daarbij is de positie in onze stad betrekkelijk goed, en zou men zooveel bitterheid en ondankbaarheid niet verwachten.” En is het in ons land beter? De Regeering sprak zich nog onlangs openlijk uit, hoe noodig het is, dat zekere pers in het oog wordt gehouden vanwege opruiingsartikelen. En de geest van godloosheid breekt zich ook hier meer en meer baan. Welnu, is er dan geen reden om bij vergelijking met andere volken God te danken, en bij het zien op eigen zonden zich te verootmoedigen en te bidden? Niet alleen in de huizen en kerken en zalen, maar als volk?

94

A. J. COOK, secretaris der mijnwerkersfederatie in Engeland, is dezer dagen overleden. Zijn leven begon hij als boerenjongen, maar ontwikkelde zichzelf, zoodat hij op twintigjarige leeftijd als leekenprediker optrad. In 1884 geboren, wendde hij in 1905 de Kerk den rug toe en werd lid van de Socialistische arbeiderspartij. Al meer wendde hij zich van den godsdienst af, zoodat hij na de staking in 1926 gedeeltelijk gesteund door de Russische mijnwerkers, zich een „ne-

derig leerling van Lenin” noemde. — God heeft Zich blijkbaar veel met hem beziggehouden. Als mijnwerker werd hij door een ongeval aan de knie gewond, hetgeen heel zijn verdere leven voor hem hinderlijk is gebleven. Verleden jaar moest hem deswege zelfs het been worden afgezet. Dit zijn zeker liefde-bemoeiingen Gods geweest tot heil van het zieleleven. Nochtans is voorzover wij weten, het doel niet bereikt; hoewel zijn gezindheid in den laatsten tijd wel veranderd scheen: in 1930 heeft hij tijdens het groote mijnconflict zoo hard geijverd ter voorkoming van een staking, als hij er in 1926 de grootste voorstander en hoofdleider van was. ☒

DE OPGAANDE LIJN

8)

DOOR J. SMELIK

Ik voel me altijd nog onwennig, als ik aan 't hoofd van de lange tafel in de kerkeraadskamer zit — ik, nog zoo jong, voorzitter over die zooveel oudere broeders. Hogeweg, de diaken, is de jongste, en die is twaalf jaar ouder dan ik!

De kerkeraadskamer ziet er gezellig uit. Sinds dat ik hier beroepen ben, hebben ze haar heel wat opgeknapt! Toen we kwamen „kijken”, kale, gewitte muren, gewone glasvensters, een planken vloer, niets opgehangen dan een lijst van kollekten, een verveloze tafel..... Ik sprak er met meester Raaman over en die heeft, nadat ik het beroep aannam, een kommissie gevóómd, om gelden te verzamelen tot verfraaiing van de konsistorie. Hij heeft eer van zijn werk gehad, denk ik nog eens, terwijl de scribe een lange, taaie steunaanvraag voorleest: groensaaie gordijnen verhullen de glas-in-lood-ramen, die overdag den zonneshijn zoo kleurig transpareren, en sluiten alle gedachte aan winterkou buiten. Een nieuwe, glanzende kachel drijft aangename warmte door het vertrek, de vloer is met frisch-bruinroodige matten belegd, de muren geokerd, terwijl de klok en een paar etsen — geschenk van ons beiden — de eentonigheid breken; voorts een groen tafelkleed, waarop doorzichtig en koel een blad met karaf en waterglazen..... aardig geheel.

Er valt stilte. Ik schrik op: wat zit ik te droomen!

„Verlangt iemand van de broeders 't woord hierover?”

Er blijkt niet veel ambitie voor deze steun-aanvraag te zijn. Vetter stelt voor, haar voor kennisgeving aan te nemen, en allen knikken toestemmend.

De lekture der ingekomen stukken gaat voort.

Ik steek mijn sigaar, die uitgegaan is, weer aan, en kijk, onbemerkt, onder het rooken, de rij der gezichten rond de tafel langs.

☒ Rechts van me zit de scribe, meester Raaman, de